

БОЯН НАЧЕВ
КАК ПЕДРО ХОСЕ СТАНА
ГРАЖДАНИН НА СВЕТА

chitanka.info

Топката излетя високо, много високо нагоре и после в един миг, летейки обратно надолу, закри за част от секундата залязващото слънце. Тупна в края на нивата и отскочи сред храстите, където и изчезна. Педро Хосе Антонио се хвана с две ръце за главата, невярващ на случилото се и после се хвърли театрално на тревата в изблик на безсилие и се заокайва — какъв малшанс при такъв блестящ пас! Можеше да се получи страхотен гол след точния пас на Себастиан, беше го намерил в точния момент на точното място. Двамата бяха все едно същи Пеле и Гаринча, страхотен тандем! Въпреки че Педро си мечтаеше да е по-скоро като Диего Марадона, да стане велик и богат футболист и един ден да успее да се махне завинаги от това омразно скапано място. Скапаното място бе малко рибарско селище на брега на океана, някъде в Латинска Америка.

Тази вечер, събота, Педро, Себастиан и приятелите им от „Дивите кучета“ тренираха настървено за шампионата на окръга, финалът на който щеше да се играе след седмица. „Кучетата“ щяха да излязат срещу „Хиените“. Нищо че онези бяха по-големи и по-здрави от тях, вече почти мъже, а и подсичаха гадно. „Кучетата“ бяха по-бързи и по-технични. Ако имат късмет може и да бият и след това заминаваха за столицата, продължаваха напред, оле!

Ех, само да имаха хубава топка, истинска топка. С това китайско менте на Adidas, купено за 20 песос, подарено на Педро от дядо му, не можеха да се изпълняват и разучават никакви готини финтове. Всеки път тази топка летеше на различна страна, по някаква странна нейна си логика, против законите на аеродинамиката. Така пък понякога се случваха и невероятни, направо гениални комбинации, развиващи потенциала на спортното въображение. Често падаше и голяма веселба покрай нелепите ситуации, които възникваха непредсказуемо в играта с такава топка.

Слънцето се бе спуснало далеч над водите на океана и всеки момент се очакваше да потопи величието на пламтящите си отблясъци в синьо-зелената омая на вълнистата безбрежност, покрита с фосфоресциращ планктон и петролни петна. Вечерта настъпваше и мрачината ѝ изпълваше всички междупредметни пространства, сякаш изтичаща от сенките им.

Педро Хосе изтича през храстите надолу, топката сигурно пак се бе търколила чак там до пътя. Момчетата тренираха горе на хълма на

една незасята, оставена за угар нива. А какъв гол само, можеше да стане. Обаче скапаната топка излетя нагоре, право нагоре, вместо плавно да се плъзне с обратен фалц. Скапан китайски боклук, къде се дяна сега? Вече съвсем се стъмва и нищо не се вижда из гъсталаците. Момчето припряно и запъхтяно заразгръща крайпътните храсти, там някъде се е свряла. Обикновено излиза на самата канавка.

Отсреща, от другата страна на шосето, в сянката на голям чинар бе паркиран да не се вижда открит зелен джип. В него се спотайваше човек с военна маскировъчна риза и корков шлем и внимателно следеше с бинокъл шаренето на младежа из храстите. Под светлорусия му мустак с червени отблясъци догаряше малка пурета. Когато в следващия момент свали бинокъла в тъмното просветнаха студените му светлосини очи, бе нордически тип. Въпросният от няколко дена се скатаваше наоколо и наблюдаваше изпитателно групата момчета, играещи на хълма. Сега небрежно захвърли угарката от пуретата и надигна кен *cerveza*, местна марка. И тогава се видя, въпреки лепкавия здрач, че потайният човек има сложна и специална татуировка върху предмишницата си, точно под навития ръкав на ризата му. Такава татуировка предупреждава, че притежателят ѝ не е случаен човек и че такива типове обикновено са опасни. А познавачите виждайки подобно изображение върху такова лице, знаейки за какво става въпрос, или веднага биха се омели или биха застинали съвършено спокойни с надежда всичко да се размине тихо и да успеят да се измъкнат някак невредими от мястото. Тези татуировки обикновено са притежание на мъже, чието основно занятие е войната, а Смъртта тяхна постоянна спътница, сиреч професионални наемници. Тайнственият наблюдател се казваше Хорст Волф — германец и наистина бе опасен човек. Бивша барета, преминала през ужаса и кланетата на не една гражданска война, в различни точки по света. В професионалната му биография фигурираха както „Чуждестранният легион“ и „Годениците на смъртта“, така и частните армии на редица разни диктатори и сатрапи от Африка, Близкия изток и Латинска Америка. Бе участвал като наемник в най-различни тайни операции, държавни преврати, военни пучове и метежи от Сиера Леоне до Куала Лумпур и от Кот д’Ивоар до Буркина Фасо, Самоа, Бенин и Борнео, Индонезия, Тринидад и Тобаго, все прекрасни кътчета от света, белязани с огъня на войната и мизерията. Бе пробвал късмета си и по

места като бивша Югославия, Чечня, Ирак. Сомалия и Судан също не липсваха, а още Гватемала, Никарагуа, Коста Рика и т.н. Навсякъде бе оставял кървава диря и трупове след себе си, ама много трупове. Все на хора, изгубили живота си в ужасна смърт, често без лична вина и срещу много пари. За нечии интереси, геополитика, търговия, петрол, наркотици и диаманти, оръжие... С две думи всичко, което можеше да кърви и да бъде заплатено добре. Към настоящата ситуация хер Волф е навлязъл в години и вече се е пооттеглил от опасните авантюри, така колоритно украсили някога младостта му и сега заработваше по нещо като ловец на глави или по-точно на органи. Снабдяваше един частен, международен, нелегален медицински картел с органи, който работеше в най-различни точки по света като организираше клиники за подбрана клиентела, която се ползваше от този вид услуги срещу добри суми и дискретност. Един свят на здравето само за богати хора. Хорст, казахме, бе човек на възраст и вече не му се занимаваше с преврати, наказателни акции, погроми над бунтовнически села или просто етнически прочиствания. Колкото и да плащаха, това вече не бе за него, всичките тези безумни граждански войни, устройвани между различни племена, изгаряне на живи хора в колибите им с огнепръскачка или сечене на ръце с мачете, цели камари... кой за каквото е платил. След подобни изпълнения обикновено Хорст, за да излезе от шока на преживяното, пиеше по баровете нонстоп в продължение на цели месеци. Това вече не бе за него. При тези запои често също ставаха страшни неща, веднъж дори попадна в затвора. Плати твърде много подкупи, за да бъде пуснат и да се омете. Този живот на тези обороти не му бе по вкуса на тая възраст. Сега заработваше нелоши пари като ловец на органи. След някоя и друга година хер Волф смяташе окончателно да се оттегли от бизнеса. Да си купи имение в някоя централноамериканска държава на брега на океана с малко заливче и кей за спортната му яхта. Да се установи там и спокойно и тихо да дочака старините си, пиейки дайкири или текила, докато лови риба. Сам на спокойствие да може да си говори със сенките на безбройните си жертви, докато неусетно пада вечерта...

Чу се звук като от изпукването на счупен сух клон, флоберов изстрел и Педро Хосе се строполи подсечен сред храстите. Най-накрая таман бе зърнал изгубената топка. Изстрелът бе преминал малко над лявото му ухо, мигновена смърт, чиста работа, работа на

професионалист. Хорст Волф остави димящата карабина със снайпера на седалката до него, спокойно си допи кена с бирата, смачка го бавно и също така, без да бърза, подкара джипа. Спря до канавката отсреща, малко по-нагоре, там, където от храстите стърчаха разперени краката на изпруженото момче. Какви крака, би въздъхнал всеки кондиционен треньор, познавач! Какъв футболист би могло да излезе от човек с такива крака, но уви!

Някогашният наемник слезе чевръсто от джипа. Движенията му излъчваха маниерите и походката на едър хищник, натежала изтънченост и арогантна отпуснатост, демонстриращи превъзходството и жестокостта на респектиращата агресивност, така характерна за тези видове. Хорст ловко се наведе и изтегли тялото на мъртвеца. На ръцете си бе поставил кожени ръкавици, ако и да се препитаваше от трупове, не обичаше да ги докосва. Тялото бе добре физически развито, атлетичен юноша, вярно малко набит и къс бе торсът му както при повечето от местните селяни метиси, но иначе пращящо от здраве до преди малко. Добър екземпляр бе отстрелял! Хер Волф бе видимо доволен и си подсвиркваше някакъв закачлив рефрен. От дни следеше момчетата на хълма и си избираше жертвата. Този бе най-надарен сред останалите, водачът на стадото.

Когато го вдигна, за да го хвърли отзад в каросерията, главата на мъртвото момче увисна от шията като на някой бекас и тънка струя кръв протече по бузата и през лицето му. Покри тялото с брезент и отново, без да бърза, стъпвайки тежко и заплашително се метна отпред. Точно тогава и слънцето се скри окончателно. Хорст натисна газта и се понесе плавно по криволичеция горски път. Горе на хълма, вече далеч зад него, се чуваха откъслечно възгласите на момчетата, които напразно в мрака викаха изчезналия свой другар.

Няколко километра по-надолу в планината в една ферма бившият наемник остави тялото на едни хора, които бързо го прекачиха в хладилен, специално оборудван медицински фургон. Малко след това, докато наблизко в една хасиенда с кръчма, в която имаше организирана фиеста тази вечер, хер Волф поръчваше поредната кактусова ракия и запалваше нова пурета, във фургона опитен хирург чевръсто извади още топлиите органи на Педро Хосе и ги разпредели в специално приготвени замразени контейнери.

До сутринта бедният и злочест Педро Хосе Антонио Сан-чес, така нелепо и без време изгубил младия си живот, успя все пак да сбъдне една друга своя съкровена мечта. Вярно, не можа да стане велика футболна звезда, любимец на хиляди фенове — тифози, които, прегракнали до премала, да реват името му по трибуните, но завинаги напусна това гадно място. Малкото рибарско селце, на брега на океана, където се бе родил и израснал и където от изнемощение, бедност и непосилен, неблагоприятен труд бяха измрели всичките му родственици преди него и вероятно него го грозеше същата участ. Безсмислен, угнетителен живот, в който почти няма радости и определено няма нищо велико и славно. Само мизерия, нищета, безкрайна мъка сред изнемога и кишаса...

Така, макар и по безчовечен начин Педро Хосе Антонио сбъдна мечтата си да бъде гражданин на света, да може да пътува навсякъде и да може да посети най-различни кътчета на земята. Още преди зазоряване различни чартърни полети от местното летище на малката бананова република разнесоха органите на бедното момче, неосъществен футболен талант. И така започна околосветското пътешествие на злочестия карибски мучачос. Макар и на части, той пътуваше по света към различни дестинации, към разни престижни клиники за трансплантации, където щеше да се срещне с новите си обитатели или да намери ново обиталище, въпрос на тълкование и гледна точка, и да заживее нов живот занапред. Останалото от внука на рибаря бе изхвърлено на кайманите в един заблатен залив.

Няколко седмици по-късно джиесемът на мистър Джаксън звъни продължително, неспирно дори докато той невъзмутимо и спокойно избира подходящия стик за следващия си, заключаващ удар на новото игрище за голф в Санта Моника. Там той е дългогодишен член на клуба и съакционер. Това днес е първото му спортно начинание след претърпяната операция. Бяха го посъветвали известно време да се въздържа от претоварвания и да спазва режим, но сега вече се справяше завидно добре. Джиесемът продължаваше да звъни. Беше сенаторът Дейвис. Въпросният можеше да почака и без това му беше достатъчно задължен, а и знаеше защо онзи припряно го търси. Спокойно отпи от „маргаритата“, вече можеше да си позволява, и лениво вдигна на сенатора. Много добре знаеше за какво става въпрос, но се направи на забравил, за да унизи другия и за да изтъкне още

повече собствената си значимост. Последно време откак се бил върнал към активния начин на живот след операцията, бил претрупан с работа, така става... Сенаторът го увещаваше кандидатурата му отново да бъде издигната и търсеше подкрепа. По този случай м-р Дейвис организираше прием за по-видните индустриалци, консерватори от щата, които да застанат зад него. М-р Джаксън е могъщ и влиятелен бизнесмен от петролния бранш и предния път именно той бе предложил кандидатурата на своя довереник. И сега от проведения разговор става ясно, че Джаксън продължава да подкрепя Дейвис при някои незначителни изменения и добавки, както те се изразиха, към техните споразумения в интерес и на двете страни. Няма да допуснат по никакъв начин демократите отново да доминират и т.н. Коментираха малко борсовия индекс, световните котировки и с това разговорът приключи след дежурните куртоазни пожелания и служебни уверения в искрена съпричастност помежду им.

Предстоеше още една скучна вечер с разточителен коктейл и събиране на чекове от приятелите привърженици сред нашепвани обещания, примесени с плямпането на празни приказки и хвалби. Още сервилничене, угодничество, лакомия и арогантна пресметливост, ох, каква досада излъчват всички тези празни хора с техните ненаситни амбиции. Заниманията на деловите хора, които карат този свят да се върти в желаната от тях посока! Но нямаше как да се избяга, сигурно щеше да има хора от финансовите среди, акули от Уолстрийт и служители от Белия дом. Може би щеше да намине вторият или третият секретар. Добре е да си в час с промените. От уж незначителни неща на пръв поглед, изникват после нови зависимости, от които ловкият човек може умело да се възползва. Новите хоризонти и възможности са за наблюдателните и предусетливите. Пък можеше да има и млади готини репортерки. Винаги и от всичко може да се извлече полза, както и да си доставиш удоволствие, стига да знаеш как и да можеш да си го позволиш. Така разсъждаваше м-р Джаксън и докато довършваше „маргаритата“, усети потръпване в слабините. Без да се замисли машинално някак прокара ръка отзад по кръста си, под развятата в този момент от вятъра спортна риза. Пръстите му едва усетиха шева върху присадения му бъбрек. — Бива си го този д-р Голдберг, помисли си петролният магнат — разбира си от работата, наистина копринен шев, точно както бе и обещал. След време нищо

нямало да си личи. М-р Джаксън въздъхна и замечтано се загледа с ведро чувство в душата към безкрайната зеленина, която някъде ей там чак зад хоризонта се преливаше в млечнобялото на облаците, надвиснали отвъд хълмовете на далечните планини.

Другият бърбек на неизгрялата футболна звезда Педро Хосе Антонио също попадна на хубаво място. Днес той тихо и спокойно прецежда телесните течности вътре в утробата на японски мултимилиардер г-н Ташакура, на когото тази вечер също предстоеше парти. Беше краят на работната седмица и се събираха в клуба колеги от бранша. Щяха да обсъдят курса на йената към долара, йоанът и еврото и някои бъдещи икономически стратегии, свързани с инвестиции в бързоликвидни книжа. Сега бе моментът за търгуването им, докато борсата още не се е размърдала. Можеха да се превъртят така няколко милиарда свежи пари. Както обикновено щяха да попушат пури и да попият уиски и да се оплачат от болезките си или да се похвалят с докторите си, пластичните си хирурзи, новите си яхти, кучета и любовници. След което следваше вечеря с особено приближени нему лица и някакви чуждестранни гости, потенциални инвеститори. По-късно щеше да се отбие и през любимия си публичен дом. Оттам отдавна го канят, имало ново попълнение от очарователни малайски проститутки, още почти деца, но владеещи фантастични тайни на любовното изкуство. Като се замисли за предстоящата вечер и за възлите, които предстоеше да преодолява върху специално оплетеното за него шибари и по порцелановата физиономия на г-н Ташакура пробягна лека сянка от нещо като загатната полуусмивка. Може би в този момент и той се бе предал на мечтание, вгледан в зенита на магическия слънчев диск, увиснал могъщо сред небостъргачите на Осака.

Черният дроб на бедния латинос имаше участта да укрепи здравето на впиянчен руски олигарх — милионерът Степан Трофимович Бернщайн и да замени успешно цирозиралата каша в долната част на стомаха му.

Двете пък очи на Педро Хосе, когато отново бяха върнати към живот на света, имаха още по уникална съдба. Едното съгледа Лондонския мост от лоба на известен ядрен физик, който благодарение на него успя да зърне онези вещества, още неописани в Менделеевата таблица, които просъществуват реално в нашия свят само миг. Но

когато се провали, защото не сполучи да улови веществата и да ги затвори в ново секретно оръжие, се отчая и се хвърли от моста, но не умря. После от друго си замина. Така от този научен провал спечелиха милионите хора този път, а не военнопромишленият комплекс и хората не изплатиха печалбата му с кръвта си. Но само този път! Науката постоянно се развива.

А лявото, ха-ха, съгледа, когато отново прогледна, колелото на Таймскуеър в Ню Йорк, градът, който никога не спи, ха-ха, точно така Голямата ябълка. Само колко много Педро си бе мечтал за щатите. Един ден да успее да зърне статуята на свободата и небостъргачите на Манхатън, истински! Имаше братовчед, избягал там преди години. В семейството се пазеха негови картички пратени от САЩ. Малкият Педро колко ги бе гледал и показвал с гордост на приятелите си. Та щастливото око, зърнало свободата, попадна в черепа на вечно пияния и много надрусан бог на сакса Сами Плашилото, който бе изгубил своето още преди години. Това бе станало при пиянско сбиване нейде из бордеите на Ню Орлиънс далеч в младостта му. Сега можеше да си позволи такава екстра, най-после бе събрал някви пари. Затова още му викаха и Едноокият дявол. Той бе известен джазмен, казахме, мулат, свирил бе с кого ли не, къде ли не. С една дума бе голяма работа, един вид легенда! Как бе живял само и какво ли не бе видял, а и новото му око какво видя още, мале, не е за разправяне! Дето има една приказка, на човек да му се уплаши окото. Такива ти ми работи, да-а-а, любезни читателю!

В края на краищата по този начин се сбъдна детската мечта на младия карибски рибар, който успя да стане гражданин на света. Напускайки завинаги малкото си селце, Педро заживя или по-точно това, което бе останало от него, нови животи в различни точки по земята, в най-различни същности, без преди това въобще да е подозирал за тях.

По същото това време в далечна България циганинът Митко Борисов се мотае някъде из селата в Русенско, из къра и все гледа да върви покрай гората, да не се набива на очи. Води две откраднати кози, мъртва кокошка от обяд тежи в торбата му. Той също мечтае да смени живота си на полски крадец и да се чупи някога оттук и да стане гражданин на света, без да е много сигурен какво точно означава това. Зад ниското му чело смътно проблясва идеята, че там някъде другаде

биха могли да се гепят някакви повече и по-готини неща. Уф, тука нема вече нищо, нищо не остана, а и бабичките измряха. Няма нищо, глад и мизерия, за една кокошка трябва да обикаля цял ден, няколко села. Седи, пуши скъсана цигара, плюе и озадачено гледа странния фургон — микробус, който наскоро се появи и от няколко дни плавно лъкатуши между селата. Возилото е със затъмнени прозорци и със сателит. Не е виждал досега такова нещо циганинът. Не след дълго спира да го следи, изморява се, не може дълго време да се съсредоточава, напруга го. Хвърля фасата и си продължава пътя към своята си махала, отвъд баира. По-късно пламва горски пожар от незагасения фас. Дават пожара и по телевизията, сниман от хеликоптер, отново хиляди декари. И кво от тва! Непрекъснато предупреждават внимавайте! Пазете горите! Всичко е сухо като барут, но на кого му пука, пък ще има и дървесина след това...

Митко Борисов е вече оттатък баира в махалата и му дреме. Пие гордо домашна ракия, около него щъкат чаветата, а от тенджерата върху кюмбето стърчат краката на гептисаната кокошка. Долу между селата продължава да лъкатуши странният санитарен бус. Да, това е точно санитарен микробус, оборудван, в него могат да бъдат правени операции, закупен втора ръка от Германия. Вътре някой си д-р Абдула бин Несим, емигрант от Алепо, внимателно подрежда скалпелите си, проверява електрическия трион, трапанатора и наглежда хладилните контейнери, лакомо очакващи топлите човешки органи. Така се сбъдват мечтите на нищо неподозиращи „пътешественици“ или надеждите на копнеещи за живот бледи изпити болестници, дълго очаквали шанс за трансплантация. Допреди време д-р Абдула е работил за ИДИЛ в Сирия като разфасовчик в търговията с човешки органи, но нещо бизнесът му с тях се разтурил и сега работи същото у нас за уж други хора.

А, пропуснах досега да ви кажа нещо много важно, определящо за развоя на нашата история, а именно че Педро Хосе Антонио страдеше от рядко генетично заболяване, въпреки привидното му цъфтящо здраве. То бе получено вследствие на системно поемане на химикали от токсичните отпадъци, които империалистите от САЩ закопаха преди години в джунглата близо до неговото село. Цели контейнери и всичко това се просмука в почвата и отрови водите, както и всичко наоколо. Местните оттогава страдат от различни неизяснени

заболявания и мутации. За това безобразие хунтата в столицата бе прибрала солидна сума от чичо Сам и си затваряше очите, все едно проблемът не съществува. Случи се така, че бедното момче, без да има вина, навреди на други хора чрез отровените си органи, като ги зарази необратимо и фатално. На различни места по света неговите приемници изгаснаха в жестоки мъки, въпреки богатствата и положението си.

Така по един, макар и извратен начин възтържествува нещо като световната правда. Бе въздадено всекиму според делата му. Изключение направи само Сами Плашилото, на когото по принцип нищо не му действаше. Нямаше такава химия на света, която да му повлияе пагубно след толкова много злоупотреби, които бе понесъл. Самият той бе като ядрен отпадък и хората, които по-дълго време се задържаха около него неминуемо се случваше така, че пострадваха лошо. А иначе с новото си око Сам стана още по-добър и още по-див в изцепките си, все едно караше втора младост. Въобще луда глава бе той, славен тип! Започна обаче да вижда сенките на отшествали в отвъдното свои колеги, разни джаз величия от неговите си там и да си говори с тях. Шантава работа, казвам ви. Дали това се дължеше на новата му придобивка или на крека, така и никой не узна със сигурност, не се разбра до последно. Една нощ просто изчезна и никога повече не се появи. Вероятно е останал завинаги на купона при безплатните си приятели и сега здраво забива с тях един безспирен джемсешън, безспирен като самия живот, амин!

Целия свят днес приличал на едно голямо село, глобализация, и всичките му обитатели по някакъв начин са нещо ката роднини. Никога не сме били така близо едни с други. Това е ужасно, ужасно непоносимо! Колкото повече опознаваме ближните си, поради възможностите на тази натрапена близост, толкова повече се отвращаваме от себе си и ненавиждаме тях, оглеждайки се взаимно. О, колко неприятен е топлият дъх на ближния в лицето ни, направо изстиваме! Искам да бродя сам в пустошта на предисторическата савана, като единствено божие подобие, уловен за ръка от Създателя и двамата да наблюдаваме парада на съзвездията в нощното небе над нас. Прав е Сартр — „Адът, това са другите!“ Може би това е краят на цивилизацията, изчезването на индивидуалността като върховна ценност и обезличаването, когато безотговорно можеш да бъдеш

всичко и всеки и всеки да се представя за теб, щом сме станали толкова и така близки. Направо непоносимо, човешко, прекалено човешко... „Я ненавижу человечество, я бегу от него спеша. Мое единое отечество моя пустинная душа.“ К. Бальмонд.

Междувременно да се върнем в ВГ, там Митко Борисов продължава да си мечтае един ден и на него да му се озъби щастието и той на свой ред да сполучи да стане гражданин на света. И докато чака срещата си с д-р Абдула и хората, за които работи въпросният, нашенският индианец все така се прехранва с крадени кокошки, гледа еврофутбол и се напива с шльокавица. Последната не се дестилира от кактуси, а от подивели бодливи сливи. Смуче мангалът и „чака своя знак все още, средновековно невъзможен“. Бе чул тая песен по вефа, също краден. Взел го бе от къщата на едни стари хора, нямаха друго и той затова и не ги би много. Немотия, несрета, мъка и шльокавица... това е животът! „Колко много мъка има по този свят, боже!“ — бе въздъхнал някога Петър Моканина пак там някъде по същите тези пътища и сега пак няма и следа в тая жега от бяла лястовица.

— А какво стана със сърцето на момчето? — нетърпеливо ще попиташ, любезни читателю. И ще бъдеш напълно прав да искаш да узнаеш. Та нали именно сърцето е най-важният орган, та нали там са скрити най-светите ни тайни и съкровени желания. Та нали именно там, това място се обитава и от онази малка божествена частица, душата ни, която е безсмъртна и вечна по милостта на Създателя и която ни доближава до Него. Да, какво наистина стана с това чисто още детско, юношеско сърце? Изпълнено с чисти помисли все и лишено още от корист, пагубни амбиции, егоизъм, похот, суета и злоба. Едно чисто сърце, още недосегнато от живота, останало завинаги непокуварено. То не бе присадено никому. Не, не го изхвърлиха в никакъв случай! Него го купи един странен, много странен господин, май бе холандец. Да, някой си ван Михел с порцеланова лула. Да, сега си спомням добре, мрачен, суров, зъл човек със студено, отблъскващо излъчване. Бе облечен малко театрално в старомодни дрехи, носени през XVII век, с токи на обувките и ръкавели. Цялата тази комичност бързо се разсейваше, щом човек се вгледаше по-внимателно във въпросния господин. Той имаше каменно лице и такова мрачно присъствие, все едно гледаш жив покойник, възкресник някакъв, направо те побиват тръпки. Добре, че днес такива рядко се срещат сред

нас. И наистина, както подочух по-късно, странният господин и не живеел сред нормалните хора, а сред дивите зверове някъде много, много на север във вековна непроходима гора, наред която имал издигнат каменен дом. Там, в този дом, подобен на гробница, в избата му той от векове събирал различни човешки сърца. Държал ги в стъкленици и чрез разни зловещи и гнусни заклинания и ритуали ги поддържал живи. По този начин властвал и над душите на нещастниците, негови вечни пленници и роби. Разправяха също, че чрез черното си изкуство можел като притиска стъклениците със сърцата до изстиналата си гръд да се поддържа вечно жив. Живеейки по странен начин живота на жертвите си. Самият той нямал сърце, живо туптящо сърце, наместо него дяволът му бил поставил каменно, обковано с черен мелхиор, а човешкото му сърце прибрал при себе си в Преизподнята. Такава била сделката между двамата, когато преди векове младият холандски капитан продал душата си на дявола, за да си отмъсти на някакъв испански херцог, отнел любимата му. Ван Михел станал прочут и безмилостен пиратски главатар, предводител на безбройни шайки главорези, превзели и разграбили десетки градове в Новия свят. Обаче въпреки славата и богатствата холандецът никога не намерил покой. Той добре знаел, че един ден, когато времето му изтече на тази земя, истинският господар на сърцето му ще прибере и него в пъкъла. Така, надлъгвайки се със Смъртта и Дявола, холандският капитан само отлагал неизбежното. Успявал да се поддържа жив през вековете чрез чистите сърца на младенците, над които властвал сред необятната пустош на своята прокълната гора. Там, отдаден на доброволно отшелничество, далеч от света тъмният чародей изстисквал последни искрици и мигове живот от зловещото си притежание, заключено в избата му.

Понякога обаче, мисля си, на свечеряване, тъкмо преди слънцето всеки момент да се скрие зад черната корона на гигантските борове, ван Михел притиска под кожуха си стъкленицата със сърцето на Педро Хосе Антонио, въздъхва дълбоко и може би нещо като усмивка се свлича по базалтовото му изражение. Прилича на почернял надгробен паметник, който се движи, нещо наистина зловещо! И тогава престарелият холандски капитан, някогашно страшилище на моретата, кървав корсар и слуга на Сатана се вижда себе си като малко момче, някога преди много време, навярно векове, как тича през росата бос и

по риза край канала и рита топка, съшита от корабни въжета. Топката прелита високо нагоре, изравнява се със слънцето в един момент, и в следващия миг полита пак надолу и цопва в дълбоките води на канала... в Ротердам, родният му град. Колко отдавна бе това!

— *Padre Diabolo, dominus et deus noster, kyrie eleison in inferno agnes!* — въздъхва проскърцвайки старият злодей и заспива унесен. Чудното видение продължава и в съня му. Той се вижда отново как тича и се смее като малко момче с мокри крака по тревата и е истински щастлив, макар и само в съня си. Там не се вее черен флаг, няма предсмъртни стенания, вой на бури, оръдеен грохот и проскърцване на реи, натежали от обесени, полюлявани от вятъра — тъжната песен на Дявола.

Тихо е, лазурно е, свежо като лятна утрин и безметежно като... при Бог.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.